

Director,
XEVI XIRGO

Subdirectors,
**DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ,
CARLES RIBERA**

SECCIONS:
Política, **PEPA MASÓ**; Món, **SANTI GONZÁLEZ**;
Economia, **JOAN ARMENGOL**; Opinió, **TONI
BROSA**; Societat, **CARLES SABATÉ**; Cultura, Espectacles,
JAUIME VIDAL; Comunicació, **GEMMA BUSQUETS**;
Disseny, **MANEL CASTILLA**; Fotografia, **ROBERT RAMOS**;
Documentació, **CARME TORNIS**; Delegada a Madrid,
MONTSE OLIVA; AVUI.CAT, **SÍLVIA BARROSO**;
President del Consell Editorial, **VICENT SANCHIS**

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Tàpies, 2 - 08001 Barcelona

CENTRALETA Tel. 93 316 39 00
DISTRIBUCIÓ Tel. 972 18 64 39
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel. 972 18 64 80 - Fax: 972 18 64 40

PUBLICITAT: **HERMES COMUNICACIONS, S.A.**
Santa Eugènia, 42. 17005 Girona.
Tel.: 972 18 64 35 - Fax.: 972 18 64 10 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: **Gráficas de Prensa Diaria**. DL: **B20.249-1976** DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.

A efectes del que preveu l'article 32.1 paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer resenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

**UN TRACTAT DE DESARMAMENT
VETA LES BOMBES DE DISPERSIÓ**

Jordi
Armadans

Director de la Fundació per la Pau,
polítològ i periodista

Demà és un dia important

Demà és un dia important. Ho serà per a molta gent perquè començarà les vacances. Però també perquè començarem a dir adéu a una arma especialment cruel: les bombes de dispersió. Sí, efectivament, el dia 1 d'agost entra en vigor el tractat que les prohibeix. Però anem a pams.

QUÈ SÓN LES BOMBES de dispersió? Doncs una bomba que conté diverses bombes al seu interior. En llençar-se, la bomba allibera les càrregues explosives que conté i, per tant, el seu impacte s'escampa per una superfície ben gran. Tant per la tipologia de l'arma (que impacta indiscriminadament –com pot distingir l'objectiu militar de la població civil que estigui al voltant?) com per la tipologia dels conflictes armats dels darrers anys (conflictes més petits, intraestatals, amb diversos grups irregulars en joc, amb escaramusses no en un camp de batalla sinó en qualsevol banda), les bombes de dispersió impacten especialment sobre la població civil. Encara més, pel fet que una part gens menyspreable dels centenars de càrregues explosives que allibera la bomba de dispersió no exploten en el moment per alguna errada tècnica. I, en canvi, sí que

ho fan en moments imprevistos, al cap dels anys, quan una persona hi topa ocasionalment mentre treballa el camp, passeja o corre. Les dades que van recollir diverses organitzacions humanitàries apuntaven que prop de 13.000 persones perden cada any la vida per l'ús d'aquestes bombes. A més, cal tenir present la quantitat de ferits que generen.

COMENÇADES A UTILITZAR en la segona meitat del segle XX, es calcula que hi ha 34 països que en produeixen, i està documentat que una quinzena les han fet servir. Afganistan, Angola, Bòsnia, Cambodja, Croàcia, la República Democràtica del Congo, Iraq, Kosovo, Laos, Líban, Txetxènia i Vietnam són alguns dels països que més han patit el flagell de les bombes de dispersió. Fruit d'aquest greu impacte humanitari, i de l'experiència que va suposar la prohibició de les mines antipersona, diverses ONG van impulsar l'any 2003 la Cluster Munition Coalition (CMC) amb la voluntat d'anar cap a un procés de prohibició.

EL 2005, COM PASSA SOVINT, la conscient obstrucció d'alguns governs fa que es bloquegi la possibilitat d'adoptar un acord. Però, en lloc de resignar-s'hi, alguns països opten per sortir del

CIFRÉ

marc més formal de Nacions Unides i convoquen una conferència el febrer del 2007 a Oslo. És l'inici d'un procés diplomàtic que culmina l'any següent amb un acord signat per prop d'un centenar de països. A partir d'aquí, s'esperava i desitjava que l'entrada en vigor del tractat seria un procés ràpid. Però les 30

ratificacions (un procés ben senzill, que suposa que cada estat ha de ratificar l'acord en seu parlamentària) necessàries per permetre-ho van trigar més d'un any.

PODEM AVALUAR que els governs han trigat massa a fer la ratificació? Sí. Però, coneixent la irres-

ponsabilitat de molts governs en aquest tipus de coses, encara podem estar contents. Saben que el 1996 es va aprovar un tractat molt interessant? Sí, és el que prohibeix les proves nuclears. Doncs bé, 14 anys més tard... encara no ha entrat en vigor. En el cas de les bombes de dispersió, què suposarà l'entrada en vigor? Doncs que les disposicions previstes al tractat ja seran d'obligat compliment per als països membres. Òbviament, el tractat preveu la prohibició de la fabricació, la comercialització i l'ús de les bombes de dispersió i obliga a destruir-ne els arsenals existents. Però també, i això és molt important i relativament nou en la curta experiència de tractats d'aquesta mena, el tractat pensa en les víctimes i els supervivents i preveu donar-los suport i assistència humanitària.

EN DEFINITIVA, un bon acord de desarmament que, sumat al de mines del 97, suposa 13 anys d'avenços clau en l'àmbit del desarmament que, en bona part, han estat possibles gràcies a l'esforç, tenacitat i impuls de la societat civil. També la del nostre país. Per això, demà Barcelona (plaça de Sant Jaume, 11.30 h) serà una de les 70 ciutats del món que celebraran l'inici de la fi de les bombes de dispersió.

L'amistat i la llei

Josep M.
Ballarín

Capellà i
escriptor

Sant Pau dient-li la promesa i la llei fa el contrapunt entre Abraham i Moisès. Abraham venia amb tota la família d'Ur de Caldea, terra ufanosa. I ves que obeint a Déu, la

família va trobar-se a les esquerpes del desert. Abraham ja s'espavilava, però s'adoloria que la seva dona Sara fos eixorca. Déu li va prometre, d'amic a amic, que tindria un fill de la dona. El va tenir. Però Déu li'n va demanar una de molt gruixuda, que sacrificés el fill. Abraham ja era a punt de degollar Isaac, un àngel li va aturar la mà. Déu li va prometre que tindria una

descendència tan abundosa com les estrelles del cel. D'aquesta, el poble d'Israel podia sentir-se fill d'una promesa de Déu de tu a tu amb el seu amic Abraham, a parau-dria la donada sense papers. Però van venir els dies de Moisès amb el poble fugint de les ufanes de l'Egipte, acampant a les asprors del desert i vivint de miracle, amb el manà que és una macarulla de l'argelaga i be-

vent l'aigua que Moisès feia brollar de la pedra. Allò de viure de miracle no deu ser gaire plaent. Moisès se n'havia anat al cim del Sinaí, des del peu de la muntanya, el poble veia els llamps i trons de Déu. I a veure qui es fia d'un Senyor tan poderós de tronades. Així fou com el poble va adorar un vedell diu que d'or. Baixant del cim carregant les taules de la Llei, Moisès va trobar el

poble tornat pagà. I vet ací la Llei, Déu ja no es fiava del poble i el duia a cal notari a fer papers. Demano perdó. La Llei collava fort, però no crec que fos tan tancada com la feren els seus doctors. Em costa de creure que Déu estigui tan carregat d'orgues que prohibeixi prémer un interruptor de la llum en el Dia Sant. Tombant-les cap a l'Església, i més als qui manen, hi ha gent de bé

que viu en la Llei, simbolitzada per la cúpula de Sant Pere, la més bella que al món sia. Però en un dels ròssecs de la vall de Gósol hi ha l'ermita menuda de Santa Margarida, tan menuda com la fe, tan sense mides com l'esperança en Déu. Més que les lleis, que cal complir, l'Església té el deure, dic el deure, d'ensenyar als homes que Déu és un Amic, un Amic de fiar.